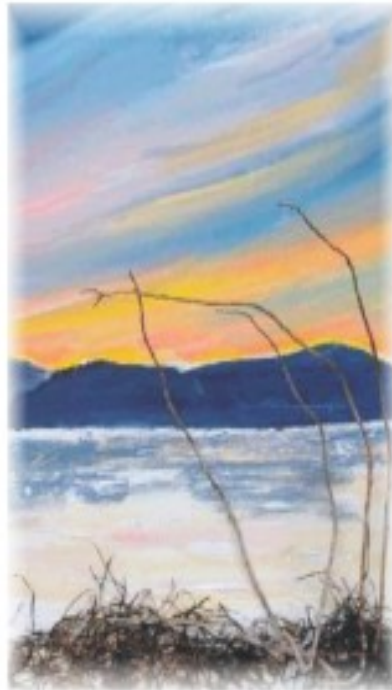

Paulina Popa

Altă vorbire
Autre language

Poètes à vos plumes

Paulina Popa

Altă vorbire / Autre langage

Selecție de Elisabeta Bogătan din / Sélection du
Elisabeta Bogătan de :

Îngerul politic / L'ange politique – poeme / poèmes,
Editura / Éditions Emia, 2004.

Nepământeantul – antologie de autor. Conține poeme
inedite și o selecție de autor. Editura Axa,
Botoșani, 2004 // **L'homme non terrestre** –
anthologie d'auteur. Contient des poèmes inédits
et une sélection d'auteur. Éditions Axa, Botoșani,
2004

Cuvinte sărutate de îngeri. – Text și ilustrații. –
Deva: Editura Emia, 1997, S.C. Helicon Banat //
Mots baisés par les anges. – Texte et
illustrations. – Deva: Éditions Emia, 1997, S.C.
Helicon Banat

Candoare agresivă / Candeur agressive –
Timișoara: Editura / Éditions Helicon, 1998

Poètes à vos plumes
17, rue Véron , 75018 Paris

ISBN 978-2-9529230-1-9

Paulina Popa

**Altă vorbire
Autre langage**

Versiunea franceză / Version française
Elisabeta Bogăţan / Linda Bastide

Ilustraţia copertei / Illustration de couverture:
Linda Bastide

Poètes à vos plumes

Lectura poemelor Paulinei Popa este întotdeauna un moment privilegiat de intensă emoție, căci aici ea ne oferă căldura sufletului său! O căldură de jăratie ascuns.

De la primul său volum « Cu mâinile în flăcări », trecând prin « Între tăcere și tăcere », Paulina s-a înfășurat în rochia sa de solitudine.

Ea se ascunde în paradisul solitudinii. În căutarea cuvintelor pe care le va lăsa în umbra poeziei, în lumina fluturilor de aur, în zborul tăcut al păsărilor ghemuite pe umărul său, cuvinte pecetluite și magice care își așteaptă simplii cititorii, cei care au nostalgia copacilor copilăriei, și vor ști să descopere iubirea adânc ascunsă în limbajul său magic.

Iată secretul său : din evenimentele cele mai obișnuit cotidiene își ia inspirația, și asemenea luminii care prinde umilul tufiș și care-l înalță ca apoteoză, ea ne încredințează în felul său specific pe acest drum al poeziei pe care merge de ani, « Adevărul său poetic asupra lucrurilor »

Întrucât ne invită, să intrăm în acest paradis al solitudinii, dar cu mii de precauții, căci aici totul este fragil.

Linda Bastide
Membră a Societății Poeților Francezi
Membră în PEN Club Internațional.
Octombrie 2009.

Ce pogrom uriaș
și lumina.

Cum ne devoră.

Totul se diluează,
nu se disting forme.
Ploaia nu mai bate.
Metalul încins taie, taie...
O doamnă neagră se plimbă.

Mersul pe ape
este absolut inutil.

Doar poemul strigă :
Glorie!

Quel pogrom énorme
et la lumière.

Combien elle nous dévore !

 Tout se dilue,
on ne distingue pas de formes.
 La pluie ne bat plus.
Le métal brûlant coupe, coupe...
 Une dame noire se promène.

 La marche sur les eaux
est absolument inutile.

Seulement le poème crie :
 Gloire!

Psalm

Apropie-mă, Dumnezeule,
de miezul încins al acestui poem

și asemeni Rostitorului
învățat
să-i iasă flăcări pe gură,
arată-mi jăratul care aprinde
lanul înroșit al verbelor.

Mai aproape de înverzire,
muguri melodioși crește-mi pe mâini
și așează-mi în față naosul crinului.

Mărturisesc
păcatul ludic cu blânzi inorogi
și setea de-a asculta
respirația fântânii

Apropie-mă, Dumnezeule,
de miezul încins al acestui poem

să înalț catedrale cu brațele.

Psaume

Approche-moi, Dieux,
du noyau brûlant de ce poème,

et tel le Parleur
instruit,
que sortent des flammes de sa bouche,
montre-moi la braise qui met le feu
au champ rougi des verbes.

Plus proche du verdissement,
des bourgeons mélodieux, fais les pousser sur mes
mains,
et mets devant moi le naosul du lys.

J'avoue
la péché ludique avec de tendres rhinocéros,
et la soif d'écouter
la respiration de la fontaine.

Approche-moi, Dieux,
du noyau brûlant de ce poème,

pour ériger des cathédrales avec mes bras.

Pulberi

Râul dinaintea casei,
prunul din curte și gardul de piatră
cum să învăț a-l urca-n cer ori a-l trece-n cuvinte,
cum să învăț a bea nectar din alte mâini
când cupa este fierbinte.

Zadarnic stau,
spre floarea nimicului, cu mâna întinsă,
în podul palmei, spre nimeni, cu boabe de grâu,
nici o pasăre nu se apropie, nici o vietate
nu răsare din râu.

Apoi, doar o clipă,
dacă întorc capul, o umbră a spaimei
apare sub piatră, nisipul din jur
se leagănă-n ploaie
și sunete obraznice în locul tăcerii
se-arată.

Poussières

La rivière devant la maison,
le prunier de la cour et la clôture en pierre,
comment apprendre les dresser vers les cieux ou
les dire avec les mots,
comment apprendre à boire le nectar d'autres mains,
quand la coupe est brûlante.

En vain je reste,
la main tendue, vers la fleur du rien,
dans le creux de la paume,
tendant des grains de blé, vers personne,
aucun oiseau ne s'approche, aucun être
ne surgit de la rivière.

Puis, si je tourne la tête,
un seul instant,
une ombre d'effroi
apparaît sous la pierre, le sable environnant
se berce dans la pluie,
et des sons insolents retentissent
à la place du silence.

Cu mâna la ochi,
desenez în aer forma unui trup despre care
nu știu a vorbi, pești de foc aleși anume
pentru râu,
îmi umplu brațele de verbe și mă las purtată
odată cu ele prin lanul
de grâu.

La main sur les yeux,
je dessine dans l'air la forme d'un corps dont
je ne sais pas parler, poissons de feu choisis spécialement
pour la rivière,
je remplis mes bras de verbes et je me laisse porter
avec eux à travers le champ
de blé.

Primăvara

Doamne,
cine mă va crede
când voi trece prin muguri
și-mi voi aduna în privire
și ploi și miresme

așezând piatra de temelie
la cumpăna sufletelor?

Printemps

Dieu,
qui me croira
quand je naîtrai dans les bourgeons
et que je ramasserai dans mon regard
des pluies et des arômes

posant la pierre de fondation
de la balance des âmes?

Poemul

Stau între bărbații acestui oraș
și-i ascult cum își exprimă jumătăți de păreri
atunci când mi se adresează
cum își înghit gândurile,
cum le mănâncă.
Stau încremeniți cu ele în gură
pare că încă nu s-ar fi născut

POEMUL –

el este singurul bărbat adevărat,
el lasă cuvintele să danseze singure.

El îmi spune: *tu – te duci la editură
și scrii poezii*
le îmbraci cu rochia ta!
Eu – mă duc să servesc masa
cu ceilalți bărbați
de la care voi primi ceea ce le voi cere.
Eu mă duc să beau vin din cupa sentimentelor
pe care o voi strivi cu buzele mele.

Le poème

Je reste parmi les hommes de cette ville,
et je les écoute exprimant des avis incomplets
quand ils s'adressent à moi,
avalant leurs pensées,
les mangeant.
Ils restent pétrifiés avec elles dans leur bouche,
on dirait qu'ils ne sont pas encore nés.

LE POÈME –

C'est lui qui est le seul homme vrai,
il laisse les mots danser tout seuls.

C'est lui qui me dit: *toi – tu vas à la maison d'édition
et tu écris des poésies
les habillant de ta robe!*
Moi – je m'en vais prendre mon repas
avec les autres hommes
desquels je recevrai ce que je leur demanderai.
Je m'en vais boire du vin à la coupe des sentiments
que j'écraserai avec mes lèvres.

Tu ești femeia
du-te acasă și scrie versuri,
mănâncă-le pe ele,
bea din ele vinul,
împarte pâinea,
și-n apa lor astâmpără-ți setea.

Tu ești femeia,
du-te acasă și mănâncă poeme!

Noi bărbații
mergem să mâncăm mâncare ca oamenii!

Mă duc acasă,
las cuvintele să se hrănească
cu sângele meu,
să-mi devore trupul până la os.

Tu es la femme
Va chez toi et écris des vers,
mange-les,
bois leur vin,
partage leur pain,
et dans leur eau, étanche ta soif.

Tu es la femme,
va chez toi et mange des poèmes!

Nous, les hommes;
nous allons manger des plats comme les hommes!

Je m'en vais chez moi,
je laisse les mots se nourrir
de mon sang,
dévorer mon corps jusqu'aux os.

În timp ce eu
construiesc scenarii
pentru ziua în care bărbatul
se va întoarce de la masă,
amintindu-și de femeia
trimisă acasă să scrie versuri
pe care le hrănește cu sângele ei
ce sporește
cu fiecare cuvânt nou,

POEMUL
prăbușește asupra mea sunete
încet, să nu mă sperie.

Pendant que moi
je construis des scénarios,
pour le jour où l'homme
rentrera de son repas,
se souvenant de la femme
restée chez elle écrire des vers
qu'elle nourrira de son sang,
qui augmente
à chaque nouveau mot,

LE POÈME,
au-dessus de moi, m'envoie des sons
lentement, pour ne pas m'effrayer.

Factorul omenesc

Poezia ne mântuiește,
scrie pe tăblița de la piept.

O mărturie a unei aripi
în locul deformat de pe umăr
nu e destul pentru a justifica dorința de zbor
și mersul pe ape copleșit de factorul omenesc,
în care se mișcă pisica rațiunii
atunci când Bărbații Secolului
întind mâna să mângâie.

Așa se face că alergăm goi în lumină,
atingem mâna întinsă,
ne jucăm pe genunchii lor,
ei sunt lei tineri cu foc în gură, șerpi dănțuind în jurul casei.

Le facteur humain

La poésie nous sauve,
c'est écrit sur la tablette de ma poitrine.

Le témoignage d'une aile
au creux de mon épaule déformée
n'est pas suffisant pour justifier mon désir de voler,
et la marche sur les eaux, impossible de par la condition
humaine,
où bouge le chat de la raison
quand les Hommes du Siècle
tendent la main pour le caresser.

C'est ainsi que nous courrons, nus dans la lumière,
nous touchons la main tendue,
nous jouons sur leurs genoux,
ils sont de jeunes lions ayant du feu dans la bouche,
des serpents dansant autour de la maison.

Vechile noastre umbre negre și albe
tot una sunt în această lumină –
o purtăm la vedere
și o bem cu o găleată de lemn
împrumutată prunciei.

Urcă spre noi.

Bărbații secolului, leii tineri cu foc în gură, se apropie.
De la ei am învățat
să sfârtecăm carnea crudă.

În tot acest timp încercăm să convingem
prin gesturi simple, instinctul crimei
ascunzându-l sub blănuri.
Goi în lumină,
zâmbim și noi ca oamenii,
mâncăm și bem pâine și vin.

Nos vieilles ombres, noires et blanches
sont identiques dans cette lumière –
nous la portons aux regards
et nous la buvons dans un seau en bois
emprunté à l'enfance.

Elle monte vers nous.

Les Hommes du Siècle, les jeunes lions ayant du feu dans la
bouche, s'approchent.
D'eux j'ai appris
à écarteler la chair crue.

Pendant ce temps nous essayons de convaincre
par de simples gestes, cachant l'instinct du crime
sous des fourrures.
Nus dans la lumière,
nous aussi sourions comme tous les gens,
nous mangeons et buvons du pain et du vin.

Într-un fel, nimic din toate acestea
nu ne sunt străine.
Sub ele ne lăsăm devastați de senzații.

Numele nostru nesfârșit și transparent,
umărul, aripa și zborul
ne prelungesc.

Așa se face că trecem printre cuvinte,
copleșiți de factorul omenesc,
atingându-le cu buzele
cu care nu mai știm săruta.

D'une certaine manière, rien de toutes ces choses
n'est étranger pour nous.
Sous elles, nous nous laissons dévaster par des sensations.

Notre nom infini et transparent,
l'épaule, l'aile et le vol
nous prolongent.

C'est ainsi que nous passons parmi les mots,
accablés par la condition humaine,
les touchant avec des lèvres,
qui ne savent plus embrasser.

Umbra

Unde se ascunde umbra mea
câtă vreme stau și caligrafiez păsări?

între mine și lucruri o tăcere
îmi repetă întruna numele

dacă aș afla unde se ascunde umbra mea
când eu îngenunchez în cuvinte
când mă rog pentru rugina nopților
pentru fluturii de aur
pe care nu-i mai știu
prețui...

L'ombre

Où se cache mon ombre
pendant que je reste à calligraphier des oiseaux?

entre moi et les choses, un silence
répète toujours mon nom;

si j'apprenais où se cache mon ombre
quand je m'agenouille dans les mots,
quand je prie pour la rouille des nuits
pour les papillons d'or
que je ne sais plus
apprécier...

Altă vorbire

Copil cu aripi deschise fără nume
în adâncul acestor tristeți:
arbori asimetrici ca o lacrimă!

Îmi crește în cuvinte
cândoarea unui freamăt ascuns
în care stau și-mi sacrific
păsări tinere

În ape limpezi îmi răcoresc
semnalele unei iubiri

Dacă aş ști că-n umbra mea
cresc arborii verzi ai copilăriei
- legată la ochi –
încă o dată fecioară
o altă vorbire atingând zăpezile
aș învăța.

Autre langage

Enfant sans nom, aux ailes ouvertes
au fond de ces tristesses :
des arbres asymétriques tels des larmes !

La candeur d'un frémissement caché
pousse au creux de mes mots
où je suis, et sacrifie pour moi
de jeunes oiseaux:

Je rafraîchis dans des eaux claires
les signaux d'un amour.

Si je savais que dans mon ombre
poussent les arbres verts de l'enfance
– liée aux yeux –
encore une fois vierge,
un autre langage touchant les neiges,
j'apprendrais.

Manual de uitare

Ne risipim printre lucruri
Doamne
și rămânem pe suflete
cu umbre
care imită dragostea

e de ajuns a simți nisipul
scrâșnind printre dinți
și uităm a iubi marea

- dar cel ce se încumetă
a ridica un templu
pe țărmul cu umbre
cum îi va fi mulțumirea?

subțire și gălbuie
lucru ușor
și o dragoste
care te mângâie
numai după ce mori?

Manuel d'oubli

Nous nous dissipons parmi les choses,
Dieux,
et restons avec des ombres
dans les âmes,

qui imitent l'amour;

c'est suffisant de sentir le sable
crissant entre les dents,
et nous oublions d'aimer la mer;

- mais celui qui ose
dresser un temple
sur la rive des ombres
comment sera son contentement ?

mince et jaunâtre,
chose facile,
et un amour
qui te caresse
seulement après la mort ?

ne risipim printre lucruri
Doamne
și ne lăsăm duși
unde nici visele nu tac

ținem aproape
numai dorința
de a fi flacăra
de multă vreme stinsă

iar sufletul
greu de povara unei umbre
îndepărtate
urcă înspre sine
urcă...

nous nous dissipons parmi les choses,
Dieux,
et nous nous laissons emporter
là où même les rêves ne se taisent pas

nous tenons seulement proche
le désir
d'être une flamme
depuis longtemps éteinte

et l'âme,
lourd du fardeau d'une ombre
lointaine,
monte vers nous,
monte...

Candoare agresivă

Ascult cum crește
în cuvinte
iubirea ascunsă
în umbra poetului
cum se zbate ca o acvilă
sub pereții striviți
ai pieptului

mă prefac într-un sunet
al tăcerii ce sună
ca o apă limpede
rămâi în lumină
suflete al meu
milioane de lucruri
se întorc înspre mine
prea repede

indestructibile ca o moarte
frumoase ca mersul
pe apa limpede
stau ascunsă
într-o candoare agresivă
iau forma unei umbre
ca o dragoste

Candeur agressive

J'écoute comment l'amour caché
pousse
au creux des mots,
dans l'ombre du poète;
comment il se débat comme un aigle
entre les murs fermés
de la poitrine;

je me transforme en un son
de silence, qui sonne
comme une eau claire,
mon âme à moi
reste dans la lumière,
des millions de choses
tournent autour de moi
trop vite;

indestructibles comme une mort,
belles comme la marche
sur l'eau claire.
Je reste cachée,
dans une candeur agressive,
je prends la forme d'une ombre,
comme un amour secret

nimeni nu mă întreabă
de nunta pe care nimeni
nu o mai știe
nimeni de îngerul
ce-mi crește în suflet
nimeni de templul
înălțat în pustie

ascult cum crește în cuvinte
iubirea ascunsă
în umbra poetului
tăcere se face
ca-ntr-o îmbrățișare
pentru totdeauna
tăcere în templul de foc
din mijlocul pieptului

personne ne me questionne
sur des noces que personne
ne connaît plus,
personne sur l'ange
qui grandit dans mon âme,
personne sur le temple
dressé dans le désert,

j'écoute l'amour caché
poussant au creux des mots,
dans l'ombre du poète
il se fait silence,
comme dans un embrassement,
pour toujours,
silence dans le temple de feu
du milieu de ma poitrine.

Am văzut oameni...
ehi cum i-am văzut...

Uite, floarea aceasta de gheață cum crește, crește...
este plantată de oameni, de oameni sunt plantate și
buruienile...

cândva, în bătaia soarelui, ei zburau... zburau...
apoi se rușinau de zborul lor.

Alții, își trăgeau după ei aripile.
Și aceștia se rușinau.

Am văzut oameni care și-au tăiat aripile,
își arătau lumii cioturile din umeri...
se rușinau și aceștia.

Atunci am zis:
ei, da!
Toți ne rușinăm de toate, toți, ca niște muți,
ne mușcăm limba.

J'ai vu des gens...

oh là là comment je les ai vus...

Tiens, cette fleur de glace poussant, poussant...
elle est plantée par les gens, par eux, sont plantées aussi les
mauvaises herbes...

jadis, sous le soleil, ils volaient... volaient...
puis ils avaient honte de leur vol.

Les autres, tiraient derrière eux leurs ailes.
Eux aussi avaient honte.

J'ai vu des gens qui avaient coupé leurs ailes,
qui montraient au monde les moignons de leurs épaules...
eux aussi avaient honte.

Alors j'ai dit:
eh bien, oui!

Nous avons tous honte, tous.
Tels des muets, nous nous mordons la langue.

Și eu mi-am mușcat limba
în poemele mele, scrise la lumina unor felinare
adunate și acelea de prin poduri și magazii,
am urmărit din spatele unui grilaj desfășurarea,
și eu am tras jaluzelele,
și eu...
și eu...
și eu...

Moi aussi,
dans mes poèmes, écrits à la lumière des réverbères
j'ai mordu ma langue,
et les ai ramassés de par les greniers et les dépôts,
j'ai suivi le déroulement derrière un grillage,
moi aussi j'ai tiré les persiennes,
moi aussi...
moi aussi ...
moi aussi ...

Jertfele silabelor

Au văzut de trei ori focul sufletului
și au știut de ce i-a fost dat
mesteacănului să poarte
veșminte de nuntă.

Profeții vorbeau pe două-nțeleșuri
și vorbele lor le-au luat cu ei
de-a lungul istoriei
cei care au văzut de trei ori focul.

Apoi, pe cei care cereau loc de odihnă
lângă mesteacăn îi lăsau să aștepte
și fără-nțetare găteau veșminte
pentru amara, mare odihnă.

Euritmice, din strană răsunau
jertfele silabelor
într-o lacrimă.

Les sacrifices des syllabes

Trois fois ils ont vu le feu de l'âme,
et ils ont su pourquoi il a été donné
au bouleau de porter
des vêtements de noces.

Les prophètes parlaient à double sens
et ils ont semé leurs paroles
le long de l'histoire
ceux qui, trois fois, ont vu le feu.

Ensuite, ils laissaient attendre ceux qui demandaient
un lieu de repos
auprès du bouleau, ils les laissaient attendre
et sans cesse ils préparaient des vêtements
pour l'amer et grand repos.

Eurhythmiquement, de la stalle,
les sacrifices des syllabes
retentissaient
dans une larme.

Unui înger
îi încredințez

clipa mea de echilibru.

„acum, de ce nu acum?”
strigă demonul fluturând panglici policolare.

Dacă aș fi deschis atunci
vipera
ce-mi strângea mijlocul?

Dacă m-aș fi lăsat călcată în picioare,
dansată de faldurile rochiei,
pliate cu grijă,
ca-ntr-un desen făcut de o mână pricepută.

Dacă-n momentul acela de extaz
nu aș fi auzit îngerul poruncind:
FOC!

„acum, de ce nu acum?”
striga demonul
frământându-mi carnea cu copitele.

Eu caut etichete pentru sticle,
tu îmi aranjezi
părul răvășit.

À un ange
je confie

mon instant d'équilibre.

„maintenant, pourquoi pas maintenant?”
crie le démon remuant des rubans multicolores.

Si j'avais alors dénouée
la vipère
qui serrait ma taille ?

Si j'avais laissée, foulée aux pieds,
danser dans les plis de ma robe,
pliée soigneusement,
comme dans un dessin fait par une main habile.

Si, ce moment précis d'extase,
je n'avais pas entendu l'ange ordonnant:
FEU!

„maintenant, pourquoi pas maintenant?”
criait le démon
piétinant ma chair avec ses sabots.

Je cherche des étiquettes pour les bouteilles,
tu arranges
mes cheveux en désordre.

Înfășurată în rochia singurătății

ar trebui să scrii
așa cum ți-au poruncit mai marii lumii:
despre campanii electorale
alegeri libere
furturi masive (așa ca la sfârșit de mandat)

ar trebui să scrii despre maladia unui sfârșit de mileniu
despre întâlnirile interconfesionale
(unde cuvântul Domnului Dumnezeuului tău
stă tipărit numai pe buze) despre sectele din ce în ce mai
numeroase

despre muzica de mahala ori despre majorarea prețului
cărnii

ar trebui să scrii despre copii maltratați
despre frigul din apartamente
jurnaliști condamnați
poliția coruptă
scandalul drogurilor...

ar trebui să scrii despre orice

te privesc cum stai tremurând în oglindă
prințesă adevărată
cum stai și încerci versuri anume pentru lumea ta
unde totul începe și sfârșește cu șarpele
care bea lapte din farfurie
îți apăra versul

Enveloppée dans la robe de la solitude

il faudrait que tu écrives
comme les plus grands du monde te l'ont ordonné :
sur les campagnes électorales,
élections libres,
vols massifs (comme à la fin du mandat)

il faudrait que tu écrives sur la maladie d'une fin de
millénaire,
sur les rencontres interconfessionales,
(où le mot du Seigneur Ton Dieu
reste imprimé seulement sur les lèvres) ,
sur les sectes de plus en plus nombreuses,
sur la musique de faubourg ou sur l'augmentation du prix de
la viande,
il faudrait que tu écrives sur les enfants maltraités,
sur le froid des appartements,
les journalistes condamnés,
la police corrompue,
le scandale des drogues...
il faudrait que tu écrives sur n'importe quoi.

Je te regarde : comme tu restes tremblante dans la glace
véritable princesse !
comme tu essaies des vers faits pour ton monde,
où tout commence et finit avec le serpent
qui boit du lait de l'assiette,
et défend ton vers,

copilul din suflet și casa din satul Vălani – aici
ai aruncat prima piatră în apă – cercuri mari
cum n-ai mai văzut
cresc și acum în versul tău
pe care îl scrii
 îl reciți
înfășurată în rochia singurătății
și toate acestea
în fața unui perete alb

l'enfant de l'âme et la maison du village Vălani
– ici tu as jeté la première pierre dans l'eau –
de grands cercles comme tu n'en as pas encore vus
poussent, maintenant, dans ton vers,
que tu écris,
que tu récites,
enveloppée dans la robe de la solitude,
et tout ça,
devant un mur blanc

În fața unui perete alb

îți spui rugăciunile
poemele iubirii
mărturisiri
la auzul cărora te înfiori

la urma urmei
nimeni nu-și cunoaște
linia sinelui după care ți-ai construit poemul
dat ție de domnul când habar n-aveai
ce putere au cuvintele
semințe în vuietul pământului

nimeni nu-ți cunoaște
rochia croită după chipul și asemănarea
Domnului Dumnezeuului Tău
El te poartă de mână printre spinii cuvintelor
El
prin lanul unei iubiri unde cresc flori albe
Lui – sarea lacrimii
psalmii și toate câte le ai

Devant un mur blanc

tu dis tes prières,
poèmes de l'amour,
aveux,
qui te font frissonner quand tu les entends;

en fin de compte
personne ne connaît
la ligne intime selon laquelle tu as construit ton poème,
à toi donné par le Seigneur, quand tu n'avais aucune idée
du pouvoir des mots,
semences dans le grondement de la terre;

personne ne connaît
ta robe taillée à l'image
du Seigneur Ton Dieu,
c'est Lui qui te porte dans sa main,
au milieu des épines des mots,
c'est Lui,
dans le champ d'un amour où poussent Ses fleurs blanches
– le sel de la larme,
les psaumes et toutes les choses que tu possèdes.

la urma urmei
nimeni nu-ți cunoaște
flacăra mâinilor
zăpezile incandescente
binecuvântarea singurătății
unde totul se construiește
după bunul plac al rochiei de carne
unde crești
spunând vorbe ce-ți stau pecetluite pe gură

apoi
cu gâtul plecat ca o iederă înlănțuind
muiată de ploaie
porți cu tine paradisul unei singurătăți
râsul ei nu are margini!

„iată cum sună aurul scăpat din mâini
pe caldarâmul ros care alăptează nimicuri
iată cum se pietrifică
devine captiv într-o formă” – îți strigă poetul

nu spune vorbe de dragoste în această zi –
zadarnic îți despletești părul în orele faste
orice gând te duce pe linia senzuală
închisă o vreme în dulapul de sticlă –
ai adunat în el atâta apăsare
atâta noroi și dragoste!

en fin de compte,
personne ne connaît
la flamme de tes mains,
les neiges incandescentes,
la bénédiction de la solitude
où tout se construit
selon le bon plaisir de la robe de chair
qui t'enveloppe,
disant des paroles qui restent scellées sur ta bouche;

ensuite
le cou baissé tel un lierre enchainé,
mouillé par la pluie,
tu portes avec toi le paradis d'une solitude,
son rire est sans rivages!

„voilà comment il sonne l'or tombé
sur le pavage rongé qui allaite des riens,
voilà comment il se pétrifie
et devient captif d'une forme" – te crie le poète;

ne dis pas de paroles d'amour aujourd'hui –
aux heures fastes, tu dénattes en vain tes cheveux,
toute pensée te porte sur la ligne sensuelle,
fermée un temps dans l'armoire en verre –
tu as mis dedans tant de pression
tant de boue et d'amour!

gata cu respirația morții ce sfâșie răsăritul!
gata cu tandrețea – nu are cum să cuprindă în ea
praful șters în ora aducerii aminte!

uneori te îndepărtezi de trupul tău
pentru rochia otrăvită a tăcerii
în care o pisică stă și toarce

rar uiți cine ești și suporti respirația caldă
viața mizerabilă scăpată printre degete
fericirea scuturată în fața unei mulțimi atente

nu se mai poate vorbi
în fața acestei zile care te năucește cu respirația

idei impertinente ți se strecoară sub cămașă
începi să le privești prin lentile –
animalul pe care nu-l recunoști te încălzește
se așează la picioarele bărbatului ghemuit

unde ți-ai ascuns moartea?
tu ai învățat-o să mănânce mere coapte
basmul copilăriei îl spui cu aceeași voce
apoi nici nu știi cum intri în el și îl trăiești
ca și cum o moarte ar fi destul
pentru a preface un zmeu într-un făt frumos

finie la respiration de la mort qui déchire le lever!
finie la tendresse – elle ne peut pas contenir
la poussière essuyée à l’heure du souvenir!

parfois tu t’éloignes de ton corps,
dans la robe empoisonnée du silence
où un chat reste et ronronne;

tu oublies rarement qui es-tu et supportes la respiration
chaude,
la vie misérable échappée d’entre tes doigts,
le bonheur brandi devant une foule attentive;

on ne peut plus rien dire
de cette journée qui t’ennivre de sa respiration;

des idées impertinentes sourdent sous ta chemise,
tu commences à les regarder au travers de lentilles –
l’animal que tu ne reconnais pas te réchauffe,
s’assied aux pieds de l’homme, blotti;

où as-tu caché ta mort?
tu l’as apprise en mangeant des pommes cuites,
le conte bleu de l’enfance tu le dis avec la même voix,
ensuite tu ne sais plus comment revenir dedans, et tu le vis
tout comme une mort qui serait suffisante
pour transformer un dragon en un prince charmant.

iată cum sună aurul scăpat din mâini
pe caldarâmul ros
în această zi atât de frumoasă
că nici nu mai are importanță

răsturnată îți pare a fi lumea
legată în ediție de lux
și vorbele pecetluite pe gura singurătății

există o clipă tragică –
nu ți-o asumi și treci mai departe
purtând în poeme norocul de-a fi singură
ca și cum ai purta

o pasăre într-o colivie de aur

voilà comment l'or échappé des mains
sonne sur le pavage rongé,
cette journée est si belle
que ça n'a plus d'importance;

le monde te semble renversé,
relié en édition de luxe,
et les paroles scellées sur la bouche de la solitude;

il existe un instant tragique –
tu ne l'assumes pas et tu pars plus loin,
portant haut dans tes poèmes la chance d'être seule,
comme si tu portais

un oiseau dans une cage en or.

Cuprins / Sommaire

Ce pogrom uriaș	6
Quel pogrom énorme	7
Psalm	8
Psaume	9
Pulberi	10
Poussières	11
Primăvara	14
Printemps	15
Poemul	16
Le poème	17
Factorul omenesc	22
Le facteur humain	23
Umbra	28
L'ombre	29
Altă vorbire	30
Autre language	31
Manual de uitare	32
Manuel d'oubli	33
Candoare agresivă	34
Candeur agressive	35
Am văzut oameni	40
J'ai vu des gens	41
Jertfele silabelor	44
Les sacrifices des syllabes	45
Unui înger	46
À un ange	47
Înfășurată în rochia singurătății	48
Enveloppée dans la robe de la solitude	49
În fața unui perete alb	52
Devant un mur blanc	53

De același autor :

Poezie :

- **Cu mâinile în flăcări.** - Deva: Editura Călăuza, 1991. 64 p.
- (Colecția „Lucian Blaga”)
- **Nunta cuvintelor** (Poeme). - Timișoara: Editura „Helicon”, 1995. - 126 p.
- **Aură amară.**- Timișoara: Editura Helicon, 1996. – (Liliput)
- **Căderea, zbor amețitor** = La chute vol envirant. – Timișoara: Editura Helicon, 1997. – 128 p. – (Helicon Banat)
- **Cuvinte sărutate de îngeri.** – Text și ilustrații. – Deva: Editura Emia, 1997, S.C. Helicon Banat. 59 p.
- **Candoare agresivă.** – Timișoara: Editura Helicon, 1998. – (Liliput)
- **Între tăcere și tăcere.** – Timișoara: Editura Helicon, 1998. – 100 p. – (Colecția „Corola”)
- **Ghilotina sinelui.** – București: Editura Vinea, 2000. – (Generația 80)
- **Rochia nesupunerii.** – Deva: Editura Emia, 2001. – (Cartea de poezie).
- **Bărbații secolului.** – București: Editura Cartea Românească, 2002
- **Să înșeli moartea cu vorbe de dragoste;** Cu o postfață de Gellu Dorian. – Botoșani: Editura Axa, 2003. – 152 p. (La Steaua)
- **Men of the Century** Translated into English by Radu Doru Cosmin, Editura Emia, 2003
- **Die Maenner des Jahrhunderts** – Traducere de Daniel Pop, Editura Emia, 2003
- **scrisori către onia snaider scrise de paulina popa** - poeme, Editura Emia, 2003
- **Nepământeantul** – antologie de autor. Conține poeme inedite și o selecție de autor. Editura Axa, Botoșani, 2004
- **Îngerul politic** – poeme, Editura Emia, 2004.

- **Lettres a onia snaider ecrites par paulina popa** 2006, Editura Paula
- **Departele, le lointain, the distance**, 2006, Editura Paula
- **Cartea Iordania**, Jurnal liric, 2008, Editura Emia, Deva

Proză :

- **Starea de dialog** / 2007, Editura Emia

A publicat și numeroase cărți pentru copii.

Du même auteur :

Poésie :

- **Les mains dans les flammes.** - Deva: Éditions Călăuza, 1991. 64 p. - (Collection „Lucian Blaga”)
- **Les noces des mots** (Poèmes). - Timișoara: Éditions „Helicon”, 1995. - 126 p.
- **Aura amère.**- Timișoara: Éditions Helicon, 1996. – (Liliput)
- **Căderea, zbor amețitor** / La chute vol envirant. – Timișoara: Éditions Helicon, 1997. – 128 p. – (Helicon Banat)
- **Mots baisés par les anges.** – Texte et illustrations. – Deva: Éditions Emia, 1997, S.C. Helicon Banat. 59 p.
- **Candeur agressive.** – Timișoara: Éditions Helicon, 1998. – (Liliput)
- **Entre silence et silence.** – Timișoara: Éditions Helicon, 1998. – 100 p. – (Collection „Corolle”)

- **La guillotine du soi.** – Bucarest: Éditions Vinea, 2000. – (Génération 80)
- **La robe de l'insoumission.** – Deva: Éditions Emia, 2001. – (Le livre de poésie).
- **Les Hommes du siècle.** – Bucarest: Éditions Cartea Românească, 2002
- **Tromper la mort avec des paroles d'amour;** avec une postface de Gellu Dorian. – Botoşani: Éditions Axa, 2003. – 152 p. (À l'étoile)
- **Men of the Century ;** Translated into English by Radu Doru Cosmin, Éditions Emia, 2003
 - **Die Maenner des Jahrhunderts** – Traduction de Daniel Pop, Éditions Emia, 2003
- **lettres à onia snaider écrites par paulina popa** - poèmes, Éditions Emia, 2003
- **L'homme non terrestre** – anthologie d'auteur. Contient des poèmes inédits et une sélection d'auteur. Éditions Axa, Botoşani, 2004
- **L'ange politique** – poèmes, Éditions Emia, 2004.
- **Lettres a onia snaider ecrites par paulina popa** 2006, Éditions Paula
- **Departele, le lointain, the distance,** 2006, Éditions Paula
- **Le livre Iordania,** Journal lyrique, 2008, Éditions Emia, Deva

Prose :

- **L'état de dialogue /** 2007, Éditions Emia

Elle a publié aussi de nombreux livres pour les enfants.

Poètes à vos plumes
17, rue Véron , 75018 Paris

Dépôt Légal 4° trimestre 2009

Paulina Popa

Altă vorbire / Autre language

La lecture des poèmes de Paulina Popa est toujours un instant privilégié d'intense émotion, et c'est ici le feu de son âme qu'elle nous offre ! Un feu de braises cachées.

Depuis son premier recueil « Les mains dans les flammes », en passant par « Entre silence et silence », Paulina est enveloppée dans sa robe de solitude.

Elle est tapie dans le paradis de la solitude. À la recherche de mots qu'elle laissera dans l'ombre de la poésie, dans la lumière de papillons d'or, dans le vol silencieux d'oiseaux blottis au creux de son épaule, de mots scellés et magiques qui attendent simplement ses lecteurs, ceux qui ont la nostalgie des arbres de l'enfance, et sauront débusquer l'amour le plus profondément enfoui dans son langage magique.

Voilà son secret : c'est aux événements les plus quotidiens qu'elle puise son inspiration, et pareille à la lumière qui prend l'humble buisson et qui l'apothéose, elle nous confie à sa façon et toujours dans ce chemin de poésie où, depuis des années elle marche, sa « Vérité poétique des choses »

Puisqu'elle nous y invite, entrons dans ce paradis de la solitude, mais avec mille précautions, car tout y est fragile.

*Linda Bastide
Sociétaire des Poètes Français
Membre du PEN Club
International.
Octobre 2009.*

ISBN 978-2-9529230-1-9